kohmetas ehmelt õrd, nii tutvat kella nimetsen, ja üller perest julgemboo päijen: „Tere, tere Iwan Iwanowitš! Kui sinno kuwwa mulk onnoa ninna sunninga sihka, nuimi Koitlnuski." Ta wõõnd henda kõrte poole ja ütel: „Kulamehe, lasse fes näer rallale! Ma ole tenna puol mäene kümme wuori fõnu ja joonu, mõni kol nelli küõlgi olnu, ole-õi fes miänegi rowar. Kõttke rongit, Koitsnuj ratu inemisi kinnis! — Selle päale hõjer Kawril „fesfa wõidjega" wahtle ohà nahgi, ja nu käe ollewa rallale, nink ma wõise jällegi pergendalt hingada, nuna üle meke weelgi pool õhmadele mulle perona rahewa, kui ma Kawrila lehe, nuhu mihe päält, tenna poole õiper läks, fesst ei hennäst noest ja kõigega moa-ilma kõlma võtma.

Teel Kawrila, kui tutra nõrtse (rähila) leta poole nünnen tulli mulle tehk-mada mõte: „Jah, õnn wel, et wana hõa Kawril fiin kätsn jõhtu olewat. Ellenda oles ma kui wong nidonu setpeste, fääle Kõrole, ninna wünnole omma wolle wõdeme. Nü käenn rongi teed ja fõnn rongi leita, ja õm oles kui reel talewat lepõwõr, (16. Septembrõs) koh joonn. Ja pääl? Rahwa nalgädes tjühtamine, ja pildamine nu paras paal." —

Nüi rona Hans Kawrila poole foi, fis olli õhtuni koton, ken rona hõa pernaene. Allona minno lahserte üles paste, ninna kõigi piti „papoodites". Minna lasi ka omalt poolt üle pudeli tõrwa rauna mõndat tuwwa, ja nüid olli elul tõine lehekülg, kui enne. Meide kuwwi inemiste fiidsa ilmus ka mõni ennine tuttupää, kui ta õhà olli tõwerdunu ja tasdunu. Pool hõbelõdult pidiwa woa päält kallema, kui Hans Kawril neide „rasga kõnni kõnu miist" neile ütle wiisas. Minna rahandi neid üteldes: „Ohh, fes ei ole neide fiinu enge bille kuija aja fiinu, nelle fiisen mes kõik eläme. Nüid om jo ka worgit rada inemisteja prolilde!"

Nüid noas määritu funga mõnigi ennine rihalane lõbralidule randa jälle ajama, milleft ehrpidi mõnig rona wara õda saap ilmunna.

Sesaft küise ma Sattpina Hansin elosta ja pille nimme, minna päale Hans Kawrila esa Hindo, illusin olewat juttuta Kõneles. — Nüi mes 13. Septembrõ hommongulk lahse Kawrila ja tema perrega Jumalagu jõti, tulli hõameer minno reel tüdi mead Kõlfi rälla watma. Teel kaiji ma wael nida poole tagasi ja ütli henda mona: „Oh Setu-welewese! Wihasit minno sült reidiseft, ent pille eest fai ma ka hõa punga tõwe rahma rowa, nida teie muido honda oles nünn." — (Wõi, rona mon peawa jo reti ja minkepidu

Noh, kõike kõigi lõtsiwa muidogi magusaste ja rahule olewalt Kõrde, ja ma ole nüid jällegi oman Koton. Ent mäletan fest lühidefste reisist, jõap mitmel wiisil alale. —

(Jääp tuleb.)

36. Korjandus.

Waffelinnas

20. Septembril 1896.

E. Sandra.

Waffelinna Kihelkonnaft

(37/x) Saatnud Jaan Sandra.

Saadud 1896 07.

I. Kõne Käänud.

Saadud 1896 20/x.

1, Ta olli kui king-puusfik: Keasi, ker wälga fuuren kõdin olli.

2, Tõlle tulli hädelüs: Sõna, elut-teoga kimpu sadamine.

3, Lase täll pöönata: Laisal kawwa magada.

4, Helift kõige ilma täus: Kõneli kõigin paigun tõft takan.

5, Maja om kunde kebemala: elajaft, mis mulda tõus ja mäda om.

6, Ta käi kodahellek: Inemisft, ker kedagi ofsp.

7, Ei maafa heranda nime: Wakka pääud arja kõnelemine.

8, Ei lüguta kuonagi: Kaefe unega magajaft, ker midagi ei nunk.

9, Ta om nii ratfe unega, nai kange ola aja, fes ei tule ka üles: Kaefe unega inemisft.

10, Ega rongit ei käi, et walget pelgat! : Nü üteldes fiin sõna pääle, kui üteldes: „Valge wälen."

11, Nüi Kotti tuwwas, nadika ratta sõõma, fes ei laa Kotti taja ronas. Suwwen pead ka üteldes: „Lagehemba näenna, inamba tuenna."

12, Om jo õra kõnglemine: üttlemine raskeft latse kodmiselt.

13, Ei ta kerida: Ei kunde kõnna, ja ei lügaba paigaft kohtgi.

14, Tõll om ju käpipida: Ka nembaft, kellel latse juba hõa käpipala omma, ninna täll nüwiisi käsi pidan kutsatan.

15, Om raskene kui pusalakene: Raskeft häjaselt.

16, Tõmbe-töit: ei wõtel ei fake roog.

17, Keesti-töit: fõõd, mida kojelden fuuwas, ja kõdalisele ondas.

18, Käi kõtti kuuwelt: Kiasi, ker töid ei wiisi teta.

19, Õtva om taskelsuna: Kõlmaft elajaft.

II. Wanad sõnad.

1, Kõngõldä jalg om pümme.
2, Jalg om jala hõija, käsi käe wõnlane.
3, Naafe kaafa wara om kui puru pilmen, ker kõige kõrd. —

III. Rahwa nali.

1. Laulu piduline.

Üts Setu-weli jõhtu ka 1894 Tartu laulu pidule, kuft terne jõgunadse tähele panegi ja juttu kodo wõi:

„Oll fiäl laulotamine, oll kasfidutmine! Perändora läts wiel üts üles, fõndsele, nüga mi mõrsa kiostu, ja naas fiäl jelimälu tünfema nink nos Kimalane. Ka fis, kulla reline ka kõlga